

	<h1 style="text-align: center;">PENSEO</h1>	<p style="text-align: right;"><i>N-ro 151</i></p> <p style="text-align: right;"><i>majo/2004</i></p>
<p style="text-align: center;">Monata Beletra Revueto en Esperanto Honorita de Premio Grabowski, 1994</p>		
<p>Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 15-a jaro http://www.elerno.net/penseo.htm</p>		

Danko

Por la 80a naskiĝa jubileo de Marjorie

Boulton

(2004-05-07)

Shi Chengtai

Al poedin' mi de l' eosto fora
gratulas l' okdek-jaran jubileon.
Vi oferis al ni poezian kreon,
Verda Parnas' fariĝas la kolora.

Ĝuis sonete mi amaran teon,
arda amflamo faris min pudora.
Al poedin' mi de l' eosto fora
gratulas l' okdek-jara jubileon.

Poemoj viaj skulptis ja kameon
kaj merito eterne restas glora.
Omaĝas nun mi al vi ĉi-antreon,
kaj diru: vi neniel "senpopola

poeto" estos, de l' eosto fora!

2004-04-29

Daqing, Ĉinio

Maja lunlumo

Vadant

Maja luno kun arĝenta ardo
Mute frapas vian belfenestron.

Sekve lumon jen mia rigardo
Alkaresu vian sonĝan geston,
Serĉu de vi sonĝan spuron,
Kiel gliti nokt-veluron.

Majaj steloj kun mistera ardo
Ride ŝprucas vian belfenestron.
Sekve brilon jen mia sent-starto
Honte kisu vian sonĝan flustron,
Akompanu vian naĝon
Rave ĝui tra miraĝon.

Maja vento kun aroma ardo
Jam rondelas en la belfenestron.
Sekve venton mia kor-petal' do
Ŝvebu vian florplenan trisemestron
Kune plektu ni rakonton
Kiel la kristalan fonton!

Ĉe Antikva Pramejo

Vadant

Ĉu el renkontiĝoj de luno kaj zefiro
Krepuske konsistas la vivo kun inspiro
— epigrafo

Nigra ombro peze subpremas
Al krepuska rivero.
La antikva turo pene subtenas
Pecon da lumo.
Tamen lampoj ĉe rivero
Ankoraŭ ne ellavas

Ridetajn vilaĝojn de bambuoj.
 Dum aromo ravante
 En zefiro rondelas
 Vi alnaĝas laŭ ŝtona pado
 Per mildo kaj varmo
 Por mi, refoje
 Heligas la novan lunon
 Trans rivero
 Elflosas miraĝo.
 Ĉe antikva pramejo
 Boato remas de bordo.
 Ondaj laŭdoj
 Tremas sub kor-bato.
 Do, tiel flosi,
 Flosi sub la luno!
 Mi mute preĝas:
 La ondoj mildu, pli mildu,
 Ne ĝene veku
 La dormantan sunon!

Rememoro en tetrinkejo

Hu Guopeng

Ĉe l' rand' de l' mondo palflava krepusko
 Jam ne plu min allogas per la pompo,
 Kaj mi la birdokantojn ne plu aŭdas.
 Mi petis ĵus da teo tason, sen aplombo.
 Mi la ĉagrenon korpremanta kovas,
 Pro kio vagas vi animperdita?
 Demandis laŭte mi sed sen respondo,
 Mi petis plu da teo tason, senspirita,
 Vi kuŝas nune en tombejo fora,
 Sen arb', sen font', nur kot-amaso,
 Oftoftaj ventoj jen platigis teron,
 Pent-larmojn mi faligis en la tason.

Rompita Sago

Tiu, kiu ne metas sian plenan fidon sur sian propran volon, neniam fariĝos generalo.

En antikva Ĉinio, patro kaj filo iris al batalkampo. Tiam la patro estis generalo, dum lia filo nur ordinara soldato. Kiam militaj kornoj eksonis kaj tamburoj tondris al atako, la patro, solene levante sagujon kun sola sago, diris gravmiene al sia filo, "Ĝi estas la sago heredita de generacio al generacio. Se vi kunportos ĝin, vi sentos senliman forton. Tamen neniel eltiru ĝin."

La sagujo, kun tre fajna aspekto, estis farita el bovledo, borderita per briletanta bronzo. Kaj la sagvosto videble estis fabrikita per bonkvalita pavplumoj. La ĝojiĝanta filo avida imagis al si kion la sagstango kaj sagkapo similas kaj kiel la malamika, trafita de sagoj, falas el la ĉevalo kaj mortas.

Vere, kunportante la sagujon, la filo sin montris senkompare brava kaj nevenkebla. Kiam la kornoj eksonis por retiri trupojn, la filo sentis sin tiel fiera pro la triumfo ke li malobeis la admonon de sia patro. Pelate de forta deziro, li abrupte eltiris la trezoran sagon por pririgardi. Tiumomente li ŝtoniĝis.

Rompita sago ĝi estis. Rompita sago en la sagujo!

Mi kunportis rompitan sagon dum batalado! Li ŝvitis trakorpe. Lia volo subite sinkis, kvazaŭ domo perdus la subtenan foston.

La rezulto estis evidenta: la filo tragike mortis en la konfuzitaj soldatoj.

Forsvinginte pulvofumon, la patro levis el la tero la rompitan sagon kaj peze kraĉis, dirante, "Tiu, kiu ne fidis al si mem, neniam fariĝos generalo."

Kiel malsaĝe konfidi la venkon al la sago! Kiel danĝere, se oni konfidis la kernon kaj tenilon de sia vivo al aliaj! Ekzemple, se vi konfidis vian esperon al viaj gefiloj, vian feliĉon al via edzo, vian vivgaranton al via

laborunuoj...

tradukita de **Liu Kanglong**

Pentristo kaj Lia Nepino

Wang Kuishan

La pentristo havas 6-jaran nepinon nomitan Tingting, kiu ankaŭ ŝatas pentradon.

Ŝi pentras arbon.

Li kritikis, "Tingting, la arbo, kiun vi pentris, ne estas ĝusta."

Ŝi replikis, "Kial ne ĝusta?"

Li respondis, "La branĉoj ne estas ĝustaj."

Ŝi replikis, "Kial la branĉoj ne estas ĝustaj?"

Li klarigis, "Kiel la branĉoj povus esti pli dikaj ol la trunko?"

Ŝi redemandis, "Kial ne?"

Li respondis, "Se tiel, ĝi ne estas arbo."

Ŝi kontraŭdemandis, "Se ĝi ne estas arbo, kial vi nomis ĝin arbo?"

Li havis nenion por respondi.

Ŝi pentris kuniklon.

Li kritikis, "Tingting, la kuniklo, kiun vi pentris, ne estas ĝusta."

Ŝi replikis, "Kial ne ĝusta?"

Li respondis, "Ĉu estas ruĝa kuniklo?"

Ŝi replikis, "Kial ne estas ruĝa kuniklo?"

Li demandis, "Ĉu vi iam vidis ruĝan kuniklon?"

Ŝi kontraŭredemandis, "Ĉu ne ekzistus tiakolora kuniklo, se oni ne vidis tian?"

Li respondis, "Do, ĝi ne estas kuniklo."

Ŝi redemandis, "Se ĝi ne estas kuniklo, kial vi nomis ĝin kuniklo?"

Kaj li havis nenion por respondi.

Ŝi pentris ĉevalon.

Li kritikis, "Tingting, la ĉevalo, kiun vi pentris, ne estas ĝusta?"

Ŝi replikis, "Kial ne ĝusta?"

Li klarigis, "Ĉu ĉevalo havas flugilojn?"

Ŝi respondis, "Ĉevalo ne havas flugilojn."

Li demandis, "Do, kial vi pentris flugilojn

por la ĉevalo?"

Ŝi aldonis, "Mi volas, ke ĉevalo elkreskigu flugilojn."

Li konkludis, "Do, ĝi ne estas ĉevalo."

Ŝi kontraŭdemandis, "Se ĝi ne estas ĉevalo, kial vi nomis ĝin ĉevalo?"

Ree li havis nenion por respondi.

Ŝi pentris kokinon, kiu naskis ovon. La ovo estis multe pli granda ol la kokino. Ŝi sendis la pentraĵon al Hispana Ekspozicio de Internacia Infan-Pentraĵoj. La rezulto estis, ke ŝi gajnis la unuan premion.

tradukis **Niu Niu**

Tri Poemoj de Yu Guangzhong

Hejmsopiro

Kiam estis mi infano,
mia hejmsopiro ŝajnis poŝtomak' malgranda.
Mi ĉe ĝia unu flanko ĝemis,
kaj la panjo ĉe l' alia.

Kiam mi plenkreskis,
mia hejmsopiro kaŝis sin sur ŝipbilet' mallarĝa.
Mi --- ĉiama veturanto,
novedzino mia--- atendant' malĝoja.

Poste ho ve,
eĥis mia hejmsopir' en tomb' malalta.
Mi ekstere staris,
mia panj' interne kuŝis.

Sed nun
mia hejmsopiro fluas kiel la Markol' banala.
Veas mi ĉi-borde,
transe l' Ĉeftero.

elĉinigis **Lumo**

